

קובאלט

סבורני כי יש שיטה בשגוען זה. הבה ונברר מהי.

לפני שבוע ביטא אחד מגדולי העיתונאים הרציניים של ארצות-הברית דיעה, הרחחת מזה זמן-מה בעולם: כי פיתוח נשק-השומרה במצרים והמחקר המדעי בישראל אינם אלא שתי זרועות של מזימה גרמנית אחת. הוא הביע את הסברה כי המטכ"ל הגרמני מממן ומארגן שתי פעולות אלה כדי לעקוף את חוזה-בריסל. האוסר על גרמניה לחקור, לפתח ולייצר נשק טילי וגרעיני.

האשמה זו מעלה בהכרח זכרונות קודרים מאד בלב כל אדם המצוי בחיסטוריה הגרמנית החדשה — זכרונות הקשורים בשמו של אחד האישים המרתקים בתולדות גרמניה, הרמטכ"ל האנס פון זקט.

ב־1921 כרת פון-זקט, מאחורי גבה של הממשלה ה־גרמנית הדמוקרטית, הסכם סודי עם המטכ"ל הסובייטי, באישור לנין. על פי הסכם זה הקים הצבא הגרמני, על אדמה סובייטית, במסחה של פירמות ואישים פרטיים, בתי-חרושת לטאנקים, למטוסים ולאדירעל — סוגי-נשק שייצרו גם נאסר עליו בגרמניה.

אותה שעה הקים הצבא הגרמני על אדמה סובייטית בתי-ספר להדרכת קציני טייס ושריון, גרמניים וסובייטיים, ולפיתוח שיטות-לחימה חדשות. ואילו בארצות-החרות (פינלנד, שבדיה, תורכיה, ספרד, בלגיה) רכשו מיפעלים גרמניים בהשאלה, בקרנות הצבא הגרמני, בתי-חרושת בהם פיתחו סוגים חדשים של תותחים כבדים, צוללות, טאנקים, ועוד.

פעולה זו החלה ב־1921, ונסיימה רק ב־1935, כאשר אדולף היטלר הכריז על חימושה הגלוי של גרמניה. חימוש זה לא היה אפשרי, והצבא הגרמני לא יכול היה להתקין את העולים ב־1939, לולא עבדו באותן שנות-המחתרת מיטב הקצינים, המדענים והיצרנים הגרמניים בחוץ-לארץ; לולא המציאו, פיתחו וניסו שם את כלי-הנשק החדשים — עד שהכל היה מוכן לייצור המוני על אדמת גרמניה עצמה.

המיון ההיסטורי בין הפעולה הזו לבין הפעולות האחרות הוא כה בולט, עד כי אין כל אפשרות להתעלם ממנו.

מסרש"ט, מתכנן-המטוסים הנאצי, פיתח בשנים האחרונות בספרד ובמצרים מטוסים על-קוליים, שייצורם אסור ב־גרמניה. מדענים גרמניים עוסקים במצרים בפיתוח טילים חדשים, ובהמצאת ראשי-טילים קובאלטיים, ששום מדינה לא השתמשה בהם עד-היום.

הלפנאנג פילץ טוען כי נסע מצרימה באישור משרד-הבטחון הגרמני, והוא הכליל החוזה שלו עם הצבא המצרי סעיף מעורר-השדה, הקובע כי פירות מחקריו יעמדו לרשות הממשלה הגרמנית.

באיזה מקום אחר בעולם יכול המטכ"ל ה־גרמני לפתח ולנסות נשק כה מסוכן (וזול!) כמו טילי-קובאלט? פיתוח נשק כזה, וניסויו המתאים, מצריכים זמן רב, מרחבים ניכרים והסוואה טובה. בקיצור: מצריים.

פראנקיינוף שטראוס מייצג את החוגים הדוגלים בדעה כי מותר לגרמניה לבדה לפתוח במלחמת-עולם כדי להתחיר לעצמה את שיטת הרייך, שסופחו לארצות הקומוניסטיות. באחד מנאומיו המפורסמים ביותר הזכיר את האפשרות "למחוק את ארץ הסובייטים מעל פני המפה". התנאי המוקדם לתוכנית כזאת הוא מצאותם של סוגי-נשק כמו טילי-קובאלט ופצצות-אטום בידי גרמניה.

כיום אין הדבר אפשרי בגלוי. אך אפשר להכין את הכל בסתר בחוץ-לארץ, כמו אז — עד שיום אחד תקרע גרמניה החדשה את חוזה-בריסל, ותתגלה לעולם המופתע כבעלת הנשק החדש ושיטות-ההלחמה החדשות.

אז תוכל לממש את תוכניתה — על אפן ועל חמתן של ארצות-הברית, בריטניה וצרפת, שתגורנה למלחמה בניגוד לרצונן.

על רקע זה אמנם ברור מדוע טיפל שטראוס בבעיית המדענים במצרים, מדוע הטריח את עצמו לישראל, מדוע הוא מקיים מגע כה קרובי עם ידידו-בנפש, שמעון פרס, שריבטחון לשעבר מבקש לטשטש את עקבות ה־מעשים שעשה בימי כהונתו, מאחורי גב ממשלתו.

על רקע זה גם ברור מדוע טילק שמעון פרס את הממונה, מדוע שם קץ למסעיה-הסברה בעניין המדענים, מדוע נעץ (המשך בעמוד 20)

נוכחו המדענים לדעת שהמתכת מניקה לבריאות העובדים בה.

השבוע היה נידמה כי השד הגרמני הזה משטה במנהיגי ישראל ומתנכל לשיכלם.

בעוד האשמות המרורות של בן-גל ויוקליק מהדהדות באולם בית-המשפט השחיצי, ובעוד השופטים שוקלים את פסק-הדין שהיה עליהם לתתו באותו ערב, אירעו שלושה מאירעות מופלאים.

בישראל הכריזו כל כתבליבי "יוניטד פרס", בעתוניהם השונים, כי "מצריים לא השיגה קובאלט '60". הדברים



האנס פון זקט: השד הוא נורא כל-כך

נאמרו בשם "חוגי בטחון מוסככים" — קרי: שמעון פרס. הם הוברקו מייד לכל העולם, והופיעו עוד לפני מתן פסק-הדין.

מבחינה גיונית, זוהי ידיעה מופרכת. יתכן כי ברגע זה עוד אין בידי מצריים כמות מספיקה של קובאלט 60 הקטלני, או של פסולת רדיו-אקטיבית. אך כאשר מדינה גדולה כמו מצריים מאמצת את כל כוחותיה כדי להשיג חומר כזה — אין ספק שתשיג אותו, במקדם או במאוחר, בדרך זו או אחרת.

אך לא זה העיקר. העיקר הוא שידעה מופרכת זו הופצה, בודון ובכונה תחילה, בדיוק ברגע בו החלו גילויי בן-גל ויוקליק, שהסתמכו על המיסמכים של משרד-החוץ והממונה על שרותי-הבטחון (לשעבר), מעוררים את העולם לסכנה הנוראה המרחפת על ישראל.

באותו יום עצמו אירעו שני מאורעות נוספים, שהכיחו כי זוהי מערכה מכהנת ויוזמה:

בצרפת פירסם עתון חשוב ראיון אישי עם דויד בן-גוריון, בו הכריז האדם המכהן (לפחות מבחינה פורמלית) כשרה-בטחון של ישראל כי אין לנו מה לחשוש מפני נשקיה-השומרה המצרי. היה זה אחד המעשים האחרונים של דויד בן-גוריון, לפני שהחליט (לגמרי בצדק) שהגיע זמנו להתפטר.

בגרמניה הכריז פראנקיינוף שטראוס במסיבת-עיתונאים, כי אין ליחס חשיבות כלשהי לעבודת המדענים הגרמניים בקאהיר. הוא לא הותיר ספק בלב שומעיו כי זוהי גם דעת ראשי מערכת-הבטחון הישראלית, שאירחונה זה עתה ברוב כבוד ופאר.

האם אותו קובולד, אותו שד גרמני, בילבל את מוחותיהם של מנהיגי ישראל? האם היכה אותם בשגוען זמני?

רשיא הקרב על בריטניה, בקיץ 1940, המציא אחד הגאונים של משרד-הסברה הבריטי אמצעי לעיווד המוראל של טייסי-הקרב העייפים. הוא הפיץ בבסיסי חיל-האוויר המלכותי פלאקאט רב-ירושם, בו ניראה טייס אנגלי מחייך ושופע-גבורה. מתחת לתמונה התנוססה הסיסמה: "מי פוחד מפני ה־88?" ו־88 היה דגם המפציץ הדו־מנועי, שהטיל את חתתו על האי הבריטי.

הפלאקאט הרגיו את הטייסים. באחד הבסיסים מצאו דרך בריטית אופיינית להגיב. מתחת לסיסמה "מי פוחד מפני ה־88?" רשמה יד אלמונית: "חיתמו כאן!"

תוך יום אחד חתמו כל טייסי הבסיס, ללא יוצא מן הכלל, על הפלאקאט. היו אלה אותם הטייסים אשר וינסטון צ'רצ'יל אמר עליהם, כעבור כמה ימים: "מעולם לא חבו כה רבים חוב כה גדול לאנשים כה מעטים!"

נוכחת בסיפור זה, למיקרא מאמרי-התעמולה של כתבליבי פרס בן-גוריון, השואלים בלעג: "מי פוחד מפני הקובאלט '60?"

אני פוחד.

בית המשפט בבואל קבע כי הובח שמצריים, ה־מקיימת מצב של מלחמה נגד ישראל, משתדלת לייצר נשק של השומרה המונית. כחנתו היתה, בעיקר, לנשק מסויים: טיל הנושא מיטען של קובאלט רדיו-אקטיבי, לזיהום האוויר של ישראל והשמדת אוכלוסייתה. מבלי לפגוע ברכוש.

לא היה צורך בקביעה של בית-המשפט השווייצרי. אף לא היה צורך בנילוויים מוחשיים על עבודת המדענים הגרמניים במצריים. לאותן המסקנות אפשר היה להגיע בכוח ההגיון בלבד.

העולם הערבי וישראל נתונים במלחמה. משני עברי הגבול בטוחים המנהיגים כי אין להימנע מקרב-הכרעה, כי קרב זה יתחולל במקדם או במאוחר. בטחון זה יש לו על מה לסמוך — כי מנהיגי שני הצדדים עושים את הכל כדי שהמלחמה ביניהם תימשך עד לחורבן ההרדי.

כאשר מדינה מתכוננת למלחמה לחיים-ולמוות, מתוך בטחון מוחלט שמלחמה זו אמנם תפרוץ, טבעי הוא שתכין גם סוגים של נשק-השומרה "אסור". אין פירוש הדבר כי מניו וגמור עמה מראש להשתמש בנשק כזה, יהיה אשר יהיה. אבל היא רוצה להיות מסוגלת להשתמש בו, אם תמצא זאת לנכון. למשל — כאשר האויב מתחיל להשתמש בנשק כזה ראשון, או בתור פעולת-יאוש, כאשר יוכלו כל הקיציני, בבחינת "תמות נפשי עם פלשתים".

זה במיקרה הטוב ביותר. אין כל בטחון כי המיקרה הטוב ביותר הוא הקובע.

יתכן גם המיקרה הרע ביותר — שכאחת הארצות במרחב ישלח ירדן מטורף, או מיטטר פושעני, שיחליט להשתמש בנשק השומרה בפתיחת המלחמה, כדי להשיג במפ"י תיע הכרעה מיידית ולחלל את האויב — למרות היותו כמות כי האויב ישיב במהלומתי נקם קטלנית משלו.

העולם מאמין כיום כי גמאל עבד אל-נאצר אינו רודן מטורף כזה. מובן מאליו שאיש אינו חושד כי בן-גוריון היה מסוגל לעשות מעשה כזה. אולם מנהיגים הם בני-תמותה — בייחוד במרחב הערבי, מי יקבל על עצמו אחריות לשליטים פוחדים?

אל נשכח: לפני שנים מעטות בלבד החליט המנהיג הנבחר של אימה תרבותית גדולה להשמיד בתאגאזים לא רק ששה מיליון יהודים וצוענים, אלא גם מיליונים בלתי-ספורים של פולנים, אוקראינים ורוסים.

וגם זאת אל נשכח: לפני שנים מעטות בלבד פקד הנשיא הדמוקרטי של האומה החזקה ביותר בעולם להשמיד שתי ערים יפאניות בפצצות-אטום, למרות שלדעת מרבית ה־פרשנים מאז לא היה כורח צבאי או מדיני שהצדיק זאת.

על כן ברור כי בתקופת "שבוע 2" ו"אל" קאהיר", תקופת המחקר האטומי והזמנות הקובאלט, מרחפת סכנת השומרה טוטאלית על כל ארץ מארצות המרחב. וברור שבעתים כי הסכנה החמורה ביותר מרחפת על מדינות ישראל.

זהו המצב העובדתי. על רקע זה יש לראות את המאורעות המזורים של השבוע האחרון.

שמה של המתכת קובאלט נובע מן המילה הגרמנית "קובולד", שפירושה שד זדוני, המשטה בבני-אדם והמתנכל להם. שם זה ניתן למתכת בימרי-הביניים, כאשר